

מתי לא ייראה?

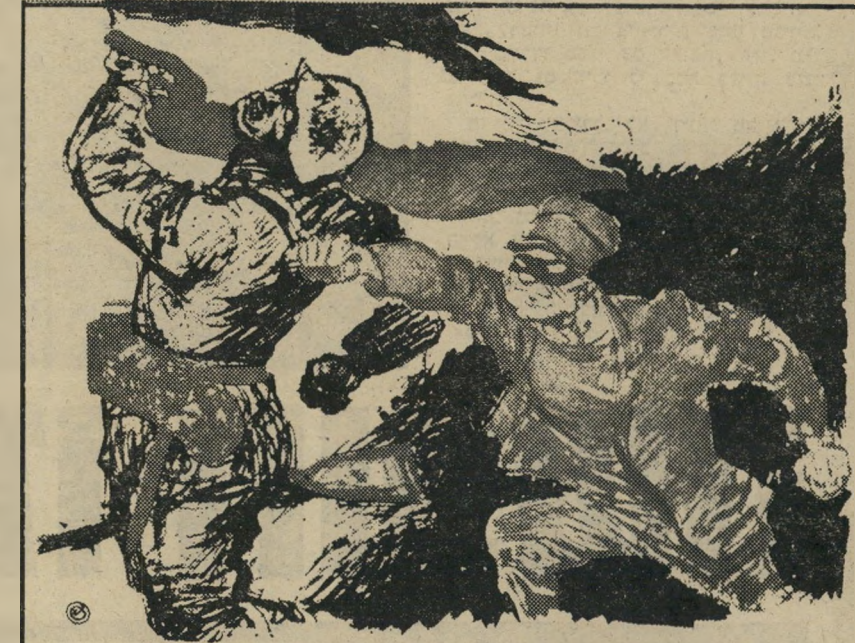
כוד והדתיים, משה דיין ואריק שרון. קשה לנחש מראש מה יהיו עוצמתו וצורתו של משרד זה, האם תהיה אז סכנה ממשית של הפיכה צבאית או אזר-חית? האם ייעשה ניסיון להרכיב קואליציה גדולה של אנשי ארץ-ישראל השל-מה, מין סופר-ליכוד שיכלול את המחנה הדתי וחלקים מן המערך, ולתפוס את השלטון באורח דמוקרטי?

אינם רוצים בשטחים, אלא בהשמדת יש-ראל, מי שמחזיר להם שטחים, פשוט מקל עליהם את מלאכת ההשמדה. מי שמדבר על החזרה הוא תבוסתן, בוגד, עוכרי-יש-ראל, רדילבב, סמרטוט. שטיפה זו השאירה בתודעת הציבור מישקע, שאי אפשר לבטלו ללא מהפכה נפשית עמוקה. כאשר דיבר השבוע דיין על שאיפת-השלוש של המצרים, הוא נר-

שדבריו מתקבלים בספקנות בריאה, אלא כאלוף החורז זה עתה מקרב, עדי-ראייה המדבר על דברים שראה במו עיניו. הוא מתיימר לדבר לא רק בשמו, אלא בשם אגדה — ולמעשה בשם כל היילי החזית. לא רק הדברים עצמם, אלא גם התרמית וצורת הפנייה, מזכירים את התקופה שלאחר מילחמת-העזי-לם הראשונה בגרמניה.

שים בעלי זיכרון היסטורי, היתה לאגדה זו צליל מוכר ומחריד. היא ידועה בתולדות המאה ה-20 בשם „אגדת הסכין בגב“. במלחמת-העולם הראשונה נוצח הצבא הגרמני, למרות מאבקי-איתנים הירואטי זמן קצר לפני שהחזית עמדה להתמוטט תחת לחץ העליונות החומרית והמיספרית של בעלות-הברית, התחוללה בעורף מהי-פכה דמוקרטית, והמישטר החדש ביקש שבי-תנוסק. אנשי הימין הגרמני סילפו תהליך זה, כדי להגן על הילת הצבא, ובייחוד על הגנרלים שניהלו את המלחמה. כך נול-דה האגדה שהצבא הגרמני עמד לנצח, אלא שחבורה של בוגדים ותבוסתנים הש-

הגנרלים הגרמניים ניסו באותה תקו-פה כמה פעמים לחולל הפיכה צבאית, אך לא הצליחו לגבור על הדמוקרטיה החדשה והאגודים המיקצועיים. היה דרוש תהליך ממושך, בניצוחו של היטלר, כדי להרוס את הדמוקרטיה הגרמנית מבפנים, ולכבוש את השלטון באמצעים דמוקרטיים דווקא.

Wer hat im Weltkrieg dem deutschen Heere den Dolchstoß verfehrt? Wer ist Schuld daran, daß unser Volk und Vaterland so tief ins Unglück sinken mußte? Der Parteifreier

דבר אחר ברור: בכל התפתחות כזאת ימלא אריק שרון תפקיד מכריע.

כאשר חולל יוליוס קיסר הפיכה צבאית ברומא, ועלה בראש הלגיונות שלו על עיר-הבירה, הוא חצה נהר קטן ששמו רוביקון.

אריק שרון ידוע כיום כאדם שחצה את תעלת-יסואץ, בנסיבות שהולידו גם הילת-גיבורים וגם האשמות חמורות נגדו. השאלה היתה, השבוע: האם אי-פעם הוא יעמוד בפני רוביקון מי-שלו, ואם כן — מה יעשה אז?

יתכן מאד שכל זה היה השבוע עדיין רחוק מתודעתו של אריק שרון עצמו. אין הוא אדם המתכנן תוכניות לטווח ארוך. השבוע רק התנסה באויביו, וצעד את הצעד הראשון במאבקו הפוליטי, וצעד את הצעד הראשון כמנהיג מחנה מיפלגתי גדול.

אולם הצעד הראשון מעיד על כיוון — וגם אם אריק שרון אינו מודע לכך, עזקה דרכו להובילו ל-רוביקון.

אה מגוחך, וקל היה לאריק שרון לייסרו על כך, הציבור מאמין כיום בשאיפת-ההשמדה של הערבים, ואינו מאמין בשי-לום. הוא השתכנע כי החזרת השטחים תוליך לתא-ינאזים.

אריק שרון וחבריו אינם צריכים לפתוח בשטיפת-מוח. הם מומשי-כיום פשוט בשטיפה של גולדה ו-דיין, שכל כלייהתקשורת שירתו אותה במשך שנים.

השבוע, אחרי שנחתם ההסכם הראשון על נסיגה, התחילו מנחם בגין ואריק שרון להפיץ את אגדת הסכין בגב. זאת היתה רק הקדמה. כל הסדר נוסף שיושג, תחת לחץ אמריקאי, יגרום למשבר נפשי עמוק יותר, ולדמוגוגיה קיצונית יותר ויור-תר של הליכוד.

המשבר הזה יגיע לשיאו אם יגיעו ה-דברים לידי הסדר על החזרת שטחי הגדה המערבית — לירדן, למדינה פלסטינית או לחבל פלסטיני בפדרציה ירדנית. אז ית-חברו כימעט אוטומטית כל הגופים והאי-שים המתנגדים להחזרת השטחים — הלי-

הסכין בגב

פלאקאט בחירות של „המפלגה הלאומית הגרמנית“ (שהת-חרתה בנאצים), אומר: „מי נעץ במלחמת-העולם (הראשונה) את הסכין בגב הצבא הגרמני? מי אשם בכך שעמנו וארצנו שקעו כה עמוק באסון?“ מימין ומשמאל: אריק שרון בעצרת הליכוד שנערכה בכיכר מלכיים-ישראל בתל-אביב.

אולם אין צורך להיזכר דווקא במאור-עות שאירעו בגרמניה. דוגמה קרובה יותר אירעה בצרפת — בתמיכה נסתר של ישראל. היה זה כאשר החליט הגנרל שארל דה-גול לסגת מאלג'יריה. אז קמה עליו קבוצה של גנרלים וניסתה לחולל הפיכה צבאית, שהתמוטטה מייד. את ההפיכה אירגנה מחתרת האוראה-יאס, שהיו לה קשרים הדוקים עם גופים ישראליים. בראש ההפיכה עמדו כמה מן הקצינים תפופולי-ריים ביותר של הצבא הצרפתי — כמו אלוף-הצנחנים מאסי, ששיתף פעולה עם ישראל במלחמת-קדש.

שטיפת מוח הפוכה

מה שקרה השבוע היה עדיין רחוק מלסכן את המישטר במדינה. אבל היה זה אות לבאות.

מנהיגי המערך למדו, בפעם הי-ראשונה, שקל לבצע שטיפת-מוח — אבל קשה מאד לכבול את תוצי-אותיה. לאחר שהמוח נשטף כחלי-כה, פשוט אי-אפשר להתזירו ל-מצבו הקודם.

במשך שש וחצי שנים הפכו ראשי המי-ערך, מדיין ועד אבן, את רעיון החזרת השטחים המוחזקים לפשע. יום אחרי יום, בכל כלי-התקשורת, הוחזר לתודעת הצי-בור כי נסיגה מן השטחים היא אסון, הפרי-תח פתח לשואה בנוסח אושוויץ. הערבים

תלטה על העורף „נעצה סכין“ בגב הצבא. אדולף היטלר לא המציא אגדה זו, ש-י נולדה בחוגי הגנרלים המובסים ואוהדיהם הריאקציוניים. אבל היטלר ידע לנצל את האגדה באופן גאוני. במשך 13 שנה הטיף נגד „פושעי נובמבר“, (על שם החודש שבו כרתו המנהיגים הדמוקרטיים את הס-כס שבידת הנושק, בשנת 1918).

קרוב לוודאי ששרון אינו מצוי בזיכרונות היסטוריים אלה — אך דבריו השבוע רמו מאד לאגדה זו. הוא צייר תמונה של חברות-לוחמים נועזת, בסקודתו, שכבשה לבדה את מערב-התעלה, למרות שהפיקוד ניסה להשליה מסיצות פוליטיות. היא הנחילה למדינה קלף עצום, שבעזרתו יכלה המדינה להכ-תיב תנאים למצרים. אולם הממשלה התי-בוסתנית נעצה סכין בגב הלוחמים האלה, וביזוזה את פרי ניצחונם, שלמענו נפלו מאות בחורים. היא מסרה למצרים את השטח, ללא תמורה וללא צורך, אך ורק מתוך חולשה ופחדנות. זוהי, כמוכח, רק ההתחלה. אם יימשכו הדברים כך, תותר הממשלה על כל פירות הניצחונות, תבגוד בחיילים שמסרו את חייהם בשתי המלח-מות, ותמיט על המדינה אסון מחריד — מינכן חדשה.

בצורה זו או אחרת נאמרו דברים כא-לה גם בעבר, מפי דמוגוגים כמו שמואל תמיר ומאיר כהנא, ובצורה מתונה יותר בפי מנחם בגין. אך כשהם באים מפי אריק שרון יש להם משמעות לגמרי אחי-רת — כי אריק אינו מדבר כפוליטיקאי,